

Estava decidit.

La llarga història de l'hotel L'Oroneta Daurada estava a punt d'arribar a la seua fi. "Aquesta ha sigut la decisió més difícil de totes, sens dubte", pensava el senyor Delmont.

No li faltava raó, però realment no quedava cap altra opció. Totes les traïcions ja havien sigut descobertes i havien convertit a Delmont, el director de l'hotel, en un conegut mentider, cosa que va suposar que el seu negoci guanyés molta mala fama i acabés extingint-se.

Tot allò va donar un gir inesperat el dia en què un empleat va irrompre amb expressió apurada a l'oficina del director.

- Una carta, senyor, ha arribat una carta – anuncià l'empleat.
- De què es tracta? – preguntà Delmont amb desgana.
- Prové d'Itàlia, a nom de Kofler i Somma.
- Karl Kofler i Bianca Somma, em dius? – en la veu de l'home es detectava un sobtat aire d'interès.
- Els mateixos, senyor.

No podia ser. En deu anys no s'havia sabut res de la famosa parella que va impulsar a l'èxit el negoci de l'hotel. Tot i això, aquella sí que era una història digna de recordar.

Karl Kofler era un botànic austríac conegut en tots els racons del món pels seus avanços científics i per la publicació dels seus famosos llibres sobre fitologia i botànica. I Bianca era una dona italiana, la imatge del ballet de l'època, i per descomptat la millor ballarina del moment.

Aquests dos cèlebres personatges es van conèixer i van iniciar una relació d'amor durant el seu hostatge a l'hotel, feia ja una dècada. Sonava com una història treta d'un conte de fades, però era tan real com el que va ocórrer anys després, quan va eixir a la llum que en el temps que havia passat a l'hotel, Kofler va perdre diverses pertinences de molt de valor, i aquest va afirmar que estava segur que es tractava d'un robatori, per la qual cosa es va iniciar una investigació que acabà culpant, entre altres individus, al Sr. Delmont, que suposadament

estava darrere de tot i era "el cervell del crim". El director ho va negar de manera rotunda, però, a més, va justificar-se dient que l'austríac no va voler pagar els corresponents diners al temps i servicis que va fer servir aquells dies, però se'l va titlar de mentider i va haver de complir les corresponents sentències.

El que ocorria, en aquest cas, és que la fama i els diners de la rica parella cobrien qualsevol sentiment de venjança i rancor que Delmont pogués sentir, i per tant si decidia no recordar el passat per un moment i escoltar el que deia la

carta, podia arribar a la conclusió que un missatge d'aquella gent tan adinerada podria ser una última oportunitat per al negoci.

- Es pot saber quin és el motiu de la carta? – preguntà el director.
- Escriuen a l'hotel. Exigeixen una estància de dues setmanes. A la carta anuncien el seu compromís, i pretenen celebrar el casament ací, a L'Oroneta Daurada.
- És evident, clar que no! – exclamà el director de l'hotel – què pretenen, que els acollim com si no hagués passat res?
- Però, senyor, penseu-ho, aquest esdeveniment podria netejar per complet la vostra reputació, a més ofereixen gran quantitat de diners. - De quants diners parlem?
- Comproveu-ho vosté mateix, senyor.

El propietari de l'hotel era un home materialista, es movia amb el capital i la comoditat. Si aquesta era una oferta d'on podia eixir prou beneficiat, acceptaria la proposta sense titubejar.

L'empleat va donar la carta al cap de l'hotel, i després d'uns segons en silenci, va escoltar per fi una resposta.

- Molt bé. Comunica les notícies a tot el personal. Jo contestaré a la carta personalment.
- Perfecte, Delmont.

Després d'una setmana atrafegada per al personal de l'hotel, arribaren els esperats clients. Carregats de maletes d'equipatge, joies, possessions valuoses i riqueses, van instal·lar-se a l'hotel.

Com que Kofler i Somma havien fet que L'Oroneta Daurada tornés a estar en funcionament, havien permés l'allotjament de més clients. Ara, totes les estàncies estaven ocupades, la reparició d'aquestes dues celebritats havia atret l'atenció del públic notablement.

Tot i que Karl i Bianca eren tractats com a qualsevol altre client, van sol·licitar fer els sopars a l'hotel en companyia de totes les figures importants de l'empresa. I entre aquestes, estava el director i propietari de l'hotel, Delmont.

- Així que no només la vostra cerimònia és el que vos ha portat fins ací? – preguntà Delmont, indiscretament.
- Així és, senyor – afirmà Karl – venim també a negociar.
- Negociar? De què parla, Kofler?
- Tots sabem que quan la gent oblide tot l'escàndol de la boda, vosté tornarà al fracàs, perquè sempre ha sigut i serà un mentider estafador.
- Sí? I què em diu de vosté? No pot estar negociant amb mi quan tenim un compte pendent, recorda? – el director estava visiblement nerviós. - No

hi ha cap compte pendent. Ningú et cregué i la investigació ja està tancada – contestà maliciosament – i, com et comentava, quan nosaltres ens n’anem d’ací, l’hotel quedarà desert, i hauràs de tancar. No et queda una altra opció! Jo li trauré profit, ja que et suggerisc una quantitat inimaginable per la compra d’aquest edifici. Serà per una bona causa; aquestes parets acolliran un laboratori especialitzat en botànica. T’assegure que serà una inversió que valdrà la pena.

No semblava que Delmont hagués reaccionat de bon humor. De fet, ell estava, a poc a poc, lamentant haver acceptat a la parella, en especial l’home austríac.

Tot i això, ambdós homes tenien un obvi ressentiment cap a l’altre, però havien d’aprendre a passar aquells dies junts.

No obstant això, això no va ocórrer. Cada dia, al sopar, sorgien noves disputes. L’odi encara es percebia després dels anys, aqueixes acusacions, definitivament, havien deixat moltes ferides obertes.

Atés que la boda seguia en peu, el personal i empleats continuaven amb els preparatius de la cerimònia. Tots els dies arribaven comandes de tot arreu, des de preciosos vestits de lli, fins a nombroses decoracions nupcials.

El que també passava és que altres clients començaren a deixar queixes sobre l’atenció i els serveis dels empleats, i el director estava començant a eixir perjudicat de la situació. Ell mateix sentia que no només estava perdent el control dels seus diners, sinó que també de les seues emocions. A voltes, sofria atacs d’ira que el feien actuar més irracionalment de l’usual.

Delmont tenia cada vegada més actituds dolentes amb la gent del seu voltant, tant verbal com físicament. A més, sempre es trobava enfadat; qualsevol intervenció amb Kofler el feia perdre el control de les situacions.

Fins que un dia, va decidir que n’havia tingut prou de l’assumpte i que havia arribat el moment de saciar la seua set de venjança.

Passà el tems i arribà el gran dia, el dia de la boda, i a primera hora del matí, quan el servici d’habitacions va entrar a donar-los la safata del desdijuni als promesos, va trobar just al costat del llit, un gran bassal tenyit de roig al costat d’un ganivet de cuina.

- Sang! Sang! Sang! – exclamà horroritzat l’empleat.

De colp i volta, Bianca, que havia romàs dormint quieta, va pegar un bot exaltada.

Primerament, va veure el rostre de l’empleat, que mirava inexpressiu a la banda dreta del llit, on es trobava Karl Kofler. Estranyada, Bianca va girar la mirada cap a on es trobava el seu amat, i seguidament va donar un crit llarg i esquinçador. L’empleat, urgentment, va córrer a la planta de baix a demanar

ajuda, deixant a Bianca Somma tota sola, en complet estat de commoció.

- Ajuda! Ajuda! – cridava una i altra vegada.

Va arribar a la planta baixa per fi, i per a sorpresa seua, es va trobar amb diverses persones del servici de neteja d'habitacions plorant desconsoladament.

- Un assassinat! Un assassinat! – deia un.

- Aquest matí... – començava a dir una dona – ja no estava.

- Delmont, ha desaparegut! – anuncià finalment un altre

- No pot ser!

- Quina desgràcia!

Tothom estava incrèdul, “dos assassinats en una mateixa nit?”, pensaven.

Bé, allò no era del tot cert, perquè només a uns quilòmetres de distància, als afores de la ciutat i a l'entrada del bosc, una figura ja de certa edat mirava enrere, a un lloc que una vegada li va donar treball, una llar i sobretot felicitat.

Però la seua ment havia arribat a un límit, i ara, després de les seues accions, no podia tornar, les conseqüències serien massa greus. Ja, l'única opció que quedava era fugir.

On?

Això no ho sabia, però el que sí que tenia clar és que mai res tornaria a ser com abans.